

ved forrige Behandling, staaer der en Indskrænkning, som vel ikke ganske gaaer ud paa det Samme som den foreslaaede Bestemmelse, men som dog er af nogen beslaegtet Natur, idet der staaer: „dog at det samlede Beløb af de fastsatte Lønninger ikke maa overstige det samlede Beløb af de afløste uvistse Indtægter, efterat de for hvert enkelt Embede ere reducerede efter Bestemmelserne i Pensionsloven af 5te Januar 1851, § 4.“ Dette vil reducere Embedernes Indtægter omtrent med en Trediedeel. Nu er det ganske vist, at den Bestemmelse om de 2500 Rb. som Maximum vil kunne virke meget forskjelligt i de forskjellige Tilfælde, men det forekommer mig at være et Forsøg paa at limitere Bemyndigelsen til Gageansættelsen, ligesom tidligere er bleven forsøgt fra en anden Side. Det maa ikke oversees, at der herved ikke er gjort Forsøg paa at fastsætte Gagen for alle de Embeder, der blive ledige i Aarets Løb. Der er ikke fastsat nogen Gagescala, men kun et Maximum. Med Hensyn til den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (Andræs) og den 4de Landstingsmand for 1ste Kred (Madvig) Udtalelser skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ingenlunde troer, at Ministeren efter Ordene i § 9 er forpligtet til for ethvert Embede, der bliver ledigt i Aarets Løb, at anvende Bemyndigelsen. Naar der staaer: „herunder indtil 15,000 Rb. til de Embedsmænd, der i Finantsaarets Løb ansættes osv.“, ligger der ikke deri noget som helst Paalæg for Ministeren om at sætte alle Embederne paa fast Gage. Der staaer, at for de Embeder, der blive satte paa fast Gage, maa der bruges af de 15,000 Rb., og det maa ikke overskrive dette Beløb. Hvis altsaa for et Embede Indtægterne, inclusive Godtgjørelse til Contoirhold — hvorpaa jeg netop idag har seet Exempler i Statskalkulationen — kunne være 9000 Rb., vilde jeg ikke ansee Justitsministeren forpligtet til, hvis det blev ledigt, at besætte det med en Embedsmænd, der kun fik 2500 Rb. Jeg troer, at Ministeren godt kunde constituere En til at bestyre Embedet foreløbigt eller endogsaa kunde lade dette Embede vedblive at nyde Sportelindtægterne som tidligere, da jeg ikke seer, at der er nogen Forfrist for, at Bestemmelsen skal anvendes paa ethvert Embede, der bliver

ledigt, hvortil ogsaa de 15,000 Rb. let kunde blive utilstrækkelige. Jeg troer ikke, at den 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (Rosenørn) har ganske Ret, naar han siger, at Ministeren i saadanne Tilfælde er nødt til at tye til Finantsloven, men at han kunde bruge den Udsæet, jeg har paaapeget. Jeg har ikke nogen varm Interesse for Forslaget, men jeg ønsker dog, at det efter den høitærede Ministers Udtalelser maatte vinde Bifald her.

Justitsministeren: Maa jeg blot gjøre en Bemærkning, som ikke har Indflydelse paa mine tidligere Ytringer. Jeg sagde ikke, at jeg var glad ved Forslaget, men jeg sagde, at der ikke fra min Side var Noget at erindre ved det, og at jeg var glad ved at kunne afgive den Erklæring.

Madvig: Hvad jeg først sagde, var ikke, at jeg beklagede, at der ikke havde fundet en Conference Sted med Ministeriet, eller at der burde have fundet en saadan Sted, men var, at det var ubilligt at forlange en saadan Conference om en saadan Sag. Der blev fra min Sidemand udtalt Ytringer, der kunde misforstaaes saaledes, at man kunde komme til Forhandlingerne med det Forsæt at holde paa, hvad her var fremkommet. Jeg troer, at det er fuldkommen correct, at naar der er Spørgsmaal om en forlangt Bevilling, hvor man ikke kan blive enig, bør Bevillingen altid bortfalde. Naar den ærede Ordfører sagde, at det ikke var noget ganske Nyt, der var kommen ind, mener jeg dog, at det er noget aldeles Nyt. Thi hvad der før var foreslaaet, var ikke nogen absolut, men kun en relativ Grændse i Forhold til de Indtægter, der ved Converteringen gik ind i Statskassen for hvert Embede, og dernæst var der ingen fast Bestemmelse for hvert Embede, men der var sat et Forhold mellem de faste Gager og hvad der kom ind for samtlige de Embeder, der indbrages. Naar det ærede Medlem tilhøre (Rosenørn) sagde, at Bestemmelsen ikke var generende, men kunde anvendes paa Middelembeder, og hvor der trængtes til en højere Gage, kunde man gennem Finantsloven bestemme den, da kommer man derved til det Samme, som man vilde indgaae, at Bestemmelsen kom ind i Finantsloven, saa at begge